

POSTANOWIENIE

Dnia 22 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 22 września 2016 r.,

sprawy **M. W.**

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 1 grudnia 2015 r.,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w S.

z dnia 26 stycznia 2015 r.,,

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego

A. K. – Kancelaria Radcy Prawnego

**- kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote
80/100), w tym 23 % VAT, tytułem wynagrodzenia za
sporządzenie i wniesienie kasacji,**

**3. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 26 stycznia 2015 r. Sąd Rejonowy uznał oskarżonego M. W. za winnego popełnienia czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z

art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności.

Od powyższego wyroku apelacje złożyli Prokurator Rejonowy na korzyść współoskarżonego P. M. oraz oskarżony M. W.

Oskarżony zaskarżonemu wyrokowi zarzucił rażącą niewspółmierność orzeczonej kary pozbawienia wolności i wniósł o zmianę wyroku, poprzez znaczne jej złagodzenie lub o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W piśmie z dnia 28 lipca 2015 r. oskarżony doprecyzował wniesiony uprzednio środek odwoławczy, poprzez sformułowanie dalszych zarzutów, tj:

I. obrazy przepisów prawa procesowego, tj.:

a) art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k., poprzez niewystarczające, lakoniczne i niejasne sformułowanie faktów, które Sąd I instancji uznał za udowodnione lub nieudowodnione oraz wskazanie dowodów na podstawie, których dokonał ustaleń faktycznych;

b) art. 4 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k., poprzez ich niezastosowanie;

II. błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na uznaniu oskarżonego winnym popełnienia przypinanego mu czynu;

III. dokonania niewłaściwej oceny zgromadzonego materiału dowodowego; oskarżony zakwestionował również sposób gromadzenia (przeprowadzania) dowodów i oceny materiału dowodowego.

W konkluzji skarżący wniósł o uniewinnienie od popełnienia zarzucanego czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Wyrokiem z dnia 1 grudnia 2015 r. Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok w stosunku do M. W. utrzymał w mocy.

Od powyższego wyroku, w zakresie jego punktu II, kasację złożył obrońca skazanego M. W. zarzucając:

I. rażące naruszenie przepisów postępowania karnego, tj.:

1. art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k., poprzez nienależyte rozpoznanie zarzutów apelacyjnych i w konsekwencji błędne uznanie, iż sąd meriti w należyтым stopniu i zakresie rozważył zgromadzony w przedmiotowej sprawie materiał

dowodowy, a ocena dowodów nie wykraczała poza granice swobodnej oceny dowodów, ani nie była sprzeczna z zasadami prawidłowego rozumowania;

2. art. 167 k.p.k., poprzez nie przeprowadzenie z urzędu dowodu w postaci przesłuchania D. S., a także dowodu z zapisu monitoringu;

3. art. 7 k.p.k., poprzez uznanie, że ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika niezbicie obecność skazanego M. W. w placówce Pekao S.A. w dniu 29 sierpnia 2012 r., a także jego z góry powzięty zamiar uzyskania korzyści majątkowej w celu uzyskania kredytu w wysokości 85.000 zł;

II. rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, poprzez wymierzenie „skazanemu niewspółmiernie wysokiej kary pozbawienia wolności”.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i utrzymanego w nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego z dnia 26 stycznia 2015 r., , oraz o przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego M. W. jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

Przystępując do wskazania powodów takiej oceny na wstępie przypomnieć należy, że zgodnie z art. 523 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Takie unormowanie powoduje, że podstawy kasacji nie może stanowić samoistny zarzut błędu w ustaleniach faktycznych zarówno, gdy jest on podniesiony wprost, jak i wówczas kiedy, dla ominięcia owego ustawowego ograniczenia, przyjmuje postać zarzutu obrazy prawa.

Przedmiotem zaskarżenia kasacją, zgodnie z art. 519 k.p.k., może być jedynie prawomocny i kończący postępowanie wyrok sądu odwoławczego. Zarzuty podniesione w kasacji pod adresem orzeczenia sądu I instancji podlegają zatem rozważeniu przez sąd kasacyjny tylko w takim zakresie, w jakim jest to nieodzowne dla należytego rozpoznania zarzutów stawianych orzeczeniu sądu odwoławczego.

Uważna lektura zarzutów kasacji i ich uzasadnienia pozwala na stwierdzenie, że skarżący w istocie zmierza do zanegowania przeprowadzonej w

sprawie przez Sąd pierwszej instancji, zaaprobowanej następnie przez Sąd odwoławczy, prawidłowej oceny zebranych dowodów i podważenia dokonanych ustaleń faktycznych co do sprawstwa M. W. w zakresie przypisanego mu przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. Taką zaś praktykę, jako w rzeczywistości stanowiącą obejście ustawowych ograniczeń podstaw kasacji określonych w art. 523 k.p.k., należy ocenić jako niedopuszczalną.

Odnosząc się do zarzutów zawartych w punkcie I kasacji stwierdzić należy, że twierdzeniu skarżącego o naruszeniu przez Sąd odwoławczy i to naruszeniu w sposób rażący przepisów art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. przeczy w pierwszym rzędzie argumentacja zawarta w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Wbrew stanowisku skarżącego, Sąd Okręgowy należycie ocenił wszystkie zawarte w apelacji M. W. zarzuty oraz poprawnie pod względem logicznym, bez sprzeczności i niekonsekwencji przedstawił swój tok rozumowania. Na stronach 6 - 7 uzasadnienia Sąd odwoławczy odniósł się do zarzutu naruszenia art. 167 k.p.k., w tym kwestii nie przeprowadzenia przez Sąd I instancji z urzędu dowodów z przesłuchania pracowników banku PKO S.A. oraz z zapisu monitoringu. Sąd odniósł się również do podniesionego zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych (s. 10 uzasadnienia), obrazy art. 7 k.p.k. (s. 7 - 10 uzasadnienia) oraz rażącej niewspółmierności kary (s. 10 - 11 uzasadnienia). Uzasadnienie orzeczenia Sądu odwoławczego zawiera powody jego rozstrzygnięcia oraz argumentację wyjaśniającą w sposób logiczny i rzeczowy, dlaczego nie podzielono zarzutów i wniosków zawartych w apelacji oskarżonego, nie uchybiając przy tym wymogom określonym w art. 457 § 3 k.p.k.

Na marginesie jedynie wskazać należy, że przepis art. 433 § 2 k.p.k. może być naruszony jedynie wówczas, kiedy Sąd odwoławczy w ogóle nie ustosunkuje się do określonego zarzutu wskazanego w apelacji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2013 r., II KK 127/12, Prok. i Pr.-wkł. 2013/5/19, LEX nr 1277698). Taka zaś sytuacja w rozpoznawanej sprawie nie zaistniała.

Chybiony jest także podniesiony przez skarżącego zarzut rażącej obrazy art. 7 k.p.k. Argumentacja kasacji wskazuje, że skarżący w istocie upatruje obrazy tego przepisu w odmiennej interpretacji materiału dowodowego sprawy w stosunku do

przyjętej przez oba procedujące w sprawie Sądy, w kwestii sprawstwa M. W. przypisanego mu czynu na szkodę PKO S.A. Podkreślić należy, że skuteczne podniesienie pod adresem sądu odwoławczego zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. możliwe jest, co do zasady wówczas, gdy sąd ten poczynił własne ustalenia faktyczne, odmienne od tych, które stanowiły podstawę orzeczenia sądu I instancji lub też nowe ustalenia faktyczne, naruszając przy tym określoną w powołanej normie zasadę swobodnej oceny dowodów (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 5 sierpnia 2003 r., III KK 11/03, LEX nr 80301; z dnia 4 maja 2005 r., II KK 399/04, LEX nr 199795; z dnia 6 marca 2007 r., IV KK 362/06, LEX nr 467527). W rozpoznawanej sprawie Sąd odwoławczy nie poczynił odmiennych ustaleń faktycznych. W pełni zaaprobował ocenę dowodów, a w konsekwencji ustalenia faktyczne, dokonane przez sąd a quo, także w zakresie przyjętej kwalifikacji prawnej czynu. Wbrew twierdzeniom autora kasacji, nie można również uznać za naruszenie zasady określonej w art. 7 k.p.k., akceptacji przez Sąd Okręgowy przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy oceny dowodów.

Zauważyć ponadto należy, że w sytuacji, gdy Sąd odwoławczy nie poczynił odmiennych od Sądu I instancji ustaleń faktycznych, a przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów naruszała, zdaniem skarżącego, przepis art. 7 k.p.k., to treścią skargi kasacyjnej, w tym zakresie, winno być jednocześnie wskazanie na naruszenie przepisów art. 433 § 1 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., czego jednak we wniesionej kasacji nie podniesiono. Zgodnie zaś z przepisem art. 536 k.p.k., Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a w zakresie szerszym tylko w wypadkach określonych w art. 435, 439 i 455 k.p.k., których w omawianej sprawie nie sposób się doszukać.

Nie zasługiwał na uwzględnienie również zarzut naruszenia art. 167 k.p.k. Przepis ten z urzędu nakłada na sąd meriti obowiązek przeprowadzenia dowodów, ale tylko w takim zakresie, w jakim jest to niezbędne dla wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy - innymi słowy - jakim jest to niezbędne dla prawidłowego wyrokowania. Tym samym sąd orzekający ma obowiązek dochodzenia do prawdy obiektywnej również w sytuacji, gdy strony nie wnioskują o przeprowadzenie nowych dowodów, ale dopiero wówczas, gdy dokonując oceny dowodów uzna, że materiał dowodowy jest niepełny i nasuwa wątpliwości co do

stanu faktycznego sprawy i tym samym wymaga uzupełnienia - co w niniejszej sprawie nie miało miejsca.

Podniesiony przez skarżącego w pkt II zarzut w istocie dotyczy niewspółmierności wymierzonej M. W. kary pozbawienia wolności i tym samym w świetle art. 523 § 1 k.p.k. nie może stanowić podstawy kasacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 stycznia 2013 r., II KK 56/12, LEX nr 1288663; z dnia 29 sierpnia 2012 r., II KK 181/12, LEX nr 1220789; z dnia 26 września 2007 r., IV KK 265/07, OSNwSK 2007/1/2102).

Zasługiwał natomiast na uwzględnienie złożony przez obrońcę wniosek o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu w postępowaniu kasacyjnym (za sporządzenie i wniesienie tego środka zaskarżenia). Znajduje on podstawę prawną w art. 22³ ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2016 r., poz. 233 ze zm.). Wysokość zasądzonej kwoty wynika z § 17 ust. 3 pkt 1 w zw. z § 4 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2015 r., poz. 1805).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 3 k.p.k. orzekł, jak w postanowieniu. O kosztach sądowych za postępowanie kasacyjne rozstrzygnięto zgodnie z art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.